

IACOB MĂTĂȘARU

Pastor, Biserica „Emanuel”, Raleigh
Carolina de Nord, SUA

„Prea iubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi: dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Lui.”

1 Petru 4.12-13

Îngăduie Dumnezeu suferința?

De-a lungul timpului, oamenii au cunoscut durerea și suferința și mințile lor au fost frământate mereu de întrebări: ESTE PREZENT DUMNEZEU ATUNCI CÂND SUFERĂ OMUL? sau ÎI PASĂ DE DUREA CELOR CREAȚII DE EL?

Sunt diferite suferințe și dureri și eu cred că au dreptul să vorbească despre suferință doar cei care au avut parte de ea. În primul rând, suferința și rezultatele ei sunt relative. Fiecare persoană le trăiește diferit. Mulți nu pot pricepe suferința celuilalt, deoarece pentru ei durerea nu are aceeași greutate. Cum putem ști dacă reacția noastră la problemele vieții, în încercări, boli și dureri, reprezintă adevărata măsură a credinței?

Problema suferinței o găsim în orice religie și orice filozofie și cred că orice creștin ar trebui să poată să răspundă la această întrebare. Însă adesea nu este așa. Oamenii sunt înclinați să dea vina pe Dumnezeu când lucrurile merg rău și au eșecuri. Uneori o fac din cauza bolii sau a unei tragedii neașteptate. Într-un moment sau altul, fiecare din noi poate ne-am îndoit că Dumnezeu ne va ajuta. Însă este cu totul altceva când dăm vina pe El pentru niște evenimente tragice.

De-a lungul anilor, am avut ocazia să călătoresc în multe țări din Europa și Africa. Am stat alături de oameni aflați în mari suferințe și dureri. Le observam fețele crispate de durere și nu puteam pătrunde în lumea durerii lor. Orice încercam să spun era de prisos. Încă din copilărie m-am întrebat dacă Dumnezeu vede durerile oamenilor și acest gând s-a accentuat apoi tot mai mult până când am înțeles adevărata valoare a suferinței și durerii.

Am crescut într-o familie cu 11 copii. Tatăl meu păstora o biserică de pe Valea Mureșului, iar mama era vas de lucru. Erau oameni devotați lui Dumnezeu; ei întemeiaseră biserica penticostală din Luduș.

Casa familiei avea trei camere. Ei au spart pereții din primele două camere și au făcut din ele Casă de rugăciune. Erau cu totul devotați lui Dumnezeu, deși erau foarte săraci. În casa de pe malul Mureșului cântarea și rugăciunea erau nelipsite. Dar în toamna lui 1968 avea să vină primul val de durere peste familie. O noapte rece cu ceață din noiembrie, avea să deschidă răni adânci peste întreaga familie și mai ales pentru părinții mei, Ana și Ștefan Mătășaru. Fata cea mare avea 20 de ani. Ea Îl slujea pe Domnul cu cântarea și poezia. Era singura din familie care lucra și îi sprijinea pe părinți cu venitul ei. Plecând la o nuntă într-un sat cu un grup de frați și surori a suferit un accident grav. La întoarcere, în toiu noapții, mașina a căzut în râul Mureș. Au murit proroci, văzători, slujitori ai Domnului. Au rămas în unele familii câte 14 copii orfani, în altele văduve și soți îndurerați. Printre ei, a plecat la Domnul și Lidia, sora mea, în timp ce cânta ultima cântare, „Am văzut adâncul mării”.

Cei care au aflat de tragedie s-au întrebat dacă ÎNGĂDUIE DUMNEZEU DURERE ȘI SUFERINȚĂ? Cu mintea mea de copil și eu m-am întrebat UNDE ESTE DUMNEZEU CÂND MOR SFINȚII LUI?

Mai târziu, mama, încă tânără, s-a îmbolnăvit de o boală necruțătoare. O vedeam zi de zi cum suferea de durere. Din nou ne-am întrebat pentru ce lacrimi în ochi: **Doamne, oamenii de pe strada asta Te blestemă, Te înjură și trăiesc în nelegiuire ... și ei nu au nicio durere, iar familia noastră, care Te laudă și mama, care a trăit o viață de sfințenie, se mistuie de durere. Oare atât de departe este cerul Tău că nu vezi durerea ei?**

Erau întrebările unui adolescent.

După alți ani, în primăvara anului 2005 în Atlanta, Georgia, am primit o veste care ne-a zdrobit inimile și a lăsat răni care nu se vor vindeca niciodată. Fata noastră cea mare, Rebecca, în vârstă de 15 ani, avusese un acci-

dent de mașină. Ajunși imediat acolo, am îngenuncheat și am strigat către Dumnezeu: „Doamne, sunt copilul Tău, slujitorul Tău, am nevoie de Tine.” Însă cerul s-a închis, iar Dumnezeu a lăsat durerea în inimile noastre și abia mai târziu am aflat răspunsul.

Valul durerilor a continuat, și la trei luni după plecarea fetei la Domnul, s-a îmbolnăvit soția de cancer, iar doctorii nu i-au dat nicio șansă. Durea și suferința sporeau în fiecare zi, însă Dumnezeu nostru îndurător a intervenit și a vindecat-o.

În urma acestor traume, am recunoscut că durerea are un rol pozitiv și util, cel puțin în unele forme ale ei. Dacă nu am avea acest sistem de avertizare bazat pe durere, pericolele ascunse ne-ar umbri existența vieții. Atunci când un mădular al corpului începe să se degereze, creierul mărește volumul semnalului și începe durerea transmisă în locul unde s-a produs degenerarea organului.

Durerea își are rostul ei foarte important, deși nu este dorită de nimeni (Iacov 1: 2-4). Mai mult decât atât, durerea ar trebui considerată o metodă de comunicare.

Doctorul Brand, care și-a petrecut aproape toată viața în taberele de leproși, a ajuns să aprecieze durerea, văzând trăirea oamenilor bolnavi de lepră. El a descoperit faptul că bolnavii suferă doar din cauza sistemului deficitar de producere a durerii. „Lepră” este un cuvânt care trezește imagini cutremurătoare: mâini ca niște cioturi, picioare lipsă, fețe desfigurate. Lepra este o boală cumplită, o boală cunoscută și temută din cele mai vechi timpuri. Victimele leprei erau obligate să strige: „necurat, necurat” de fiecare dată când se apropia cineva de ele. Lipsa durerilor caracterizează lepra, care distruge țesuturile. Munca de cercetare în centrele de leproși a dus la concluzia că în cele mai multe cazuri lepra provoacă doar insensibilitate la durere. Distrugerea țesuturilor se datorează inactivității sistemului care produce durerea.

Doctor Brand a urmărit pe parcursul a zeci de ani evoluția acestei maladii la pacienți bolnavi de lepră din India. Bolnavii se distrugeau singuri pentru că erau insensibili la durere. A observat oameni care veneau să fie tratați. Unii dintre ei umblau desculți

pe cioburi de sticlă și-și vătămau tălpile picioarelor, pentru că nu simțeau durere. Alți leproși stingeau fitilul lămpii cu mâinile goale și nu simțeau durere.

El a observat că dimineața veneau la tratament oameni care nu aveau degetele de la mâini și picioare și, urmărindu-i, și-a dat seama că noaptea, în tabăra de vară în care se aflau veneau șobolani, care le mâncau degetele, iar bolnavii nici nu simțeau. Își spălau fața cu apă opărită și pentru că nu simțeau își distrugeau fața sau ajungeau la orbire. Din relatarea înfiorătoare a acestui doctor, am înțeles de ce afirma el cu atâta convingere că durerea este cel mai mare dar de la Dumnezeu. A constatat, după zeci de ani de studii asupra leprei, că peste 50% dintre bolnavii care suferă de această boală mor pentru că se distrug, nu din cauza acestei maladii, ci din cauza insensibilității la durere. Mădulele corpului lor nu au nicio reacție la durere.

Dragul meu, dacă până acum nu ai avut nicio durere sau suferință, este momentul să te întrebi: trăirea ta este după voia lui Dumnezeu? Poate El să îți comunice cu tine? Ești sensibil la vocea Lui? Te doare când păcătuiești sau te-ai depărtat de El? Mai lucrează conștiința ta? Gândește-te ce ravagii face lepra. Dacă simți cercetarea durerii, consideră că acesta este un har din partea lui Dumnezeu și înseamnă că mădulele sunt coordonate de Cap. Atunci când nu ai încercări, dureri,

suferințe, ai pierdut legătura cu Capul care este Hristos și ești în mare pericol de distrugere. Nu ai niciun semnal, nicio reacție și crezi că totul este bine, dar e posibil ca la urmă să vină o moarte spirituală veșnică: îmbolnăvirea și degradarea sufletului. Dacă lepra distruge trupul, păcatul omoară sufletul. Dumnezeu a lăsat durerea ca prin ea să ne învețe și să ne întărească și prin ea să ne întoarcă spre EL.

El a fost alături de mine și de tine încă de la început, când a creat un ingenios mecanism al durerii. El promite putere supranaturală pentru a ne hrăni spiritual, chiar dacă suferințele fizice continuă. El a cunoscut durerea, ca și noi - a fost rănit, a sângerat, a plâns și a suferit. El a conferit demnitate o dată pentru totdeauna celor care suferă împărtășind durerile lor. Crezi uneori că Dumnezeu nu aude? Că strigătele tale se risipesc în neant? Dumnezeu nu este surd. El este la fel de întristat ca și tine când suferi. Și Fiul Lui a murit aici. Lasă istoria să se sfârșească, lasă ca simfonia să atingă ultimele note triste înainte de a izbucni „cântecul triumfător”, cum spune Pavel: „*eu socotesc că suferințele de acum nu pot fi puse alături cu slava viitoare care are să fie descoperită față de noi*”.

Mânia mea împotriva durerii s-a topit dintr-un singur motiv - am ajuns să Îl cunosc pe Dumnezeu: „*Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine; dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în fărână și cenușă.*” (Iov 42:5-6).